

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani și a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Și-a început cariera literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie și a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce și-a înființat propria companie teatrală, Card a lucrat pe postul de corector, apoi de redactor la Editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* și continuarea sa, *Vorbitor în numele morților*, au primit premiile Hugo și Nebula, Card fiind astfel singurul câștigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo și SF Chronicle în 1986), „Hatrack River” (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morților* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus și SF Chronicle în 1987 și Kurd Laßwitz, Germania, 1989), „Eye for Eye” (premiile Hugo, 1988, și Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society și Locus în 1988 și Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet* (Premiul Locus, 1989), „Lost Boys” (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender” (Premiul Ignatus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franța, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de *Jocul lui Ender*.

orson scott card

chemarea pământului

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	7
<i>Diminutive</i>	9
<i>Ghid pentru pronunțarea numelor</i>	11
Prolog.....	13
1. TRĂDAREA.....	16
Visul Generalului.....	16
În Basilica – și nu în vis	20
2. OPORTUNITATEA.....	57
Visul vizionarei în ape	57
În Khlam – și nu în vis	70
3. PROTECȚIA	100
Visul fiului cel mare.....	100
În Basilica – și nu în vis	115
4. SOȚIILE	154
Visul geneticienei.....	154
În consiliul orașului – și nu în vis.....	174

5. SOȚII.....	207
Visul femeii sfinte	207
În Basilica – și nu în vis	217
6. NUNȚILE	275
Visul oracolului	275
În casa lui Gaballufix – și nu în vis.....	306
7. FIICELE	337
Visul Doamnei.....	337
La Orchestră – și nu în vis.....	363
Epilog.....	392

TRĂDAREA

Visul Generalului

Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno se trezi din vis asodat, gemând. Deschise ochii și întinse mâna, strângând. O mână i-o prinse și o reținu.

O mână de bărbat. Era Generalul Plodorodnuy. Subalternul său cel mai de încredere. Cel mai bun prieten. Cel mai profund suflet.

- Ai visat, Moozh.

Era o poreclă pe care numai Plod îndrăznea s-o folosească de față cu el.

- Da, așa-i, făcu Vozmuzhalnoy - Moozh -, și se cutremură amintindu-și. Ce mai vis.

- Unul de rău augur?

- Îngrozitor, oricum.

- Povestește-mi. Mă descurc cu visele.

- Da, știu, la fel și cu femeile. După ce termini cu ele, spun tot ce vrei tu!

Plod râse, dar așteptă. Moozh nu era sigur de ce ezita să-i povestească *acel* vis. Doar îi povestise atâtea altele.

- Bine atunci, uite visul meu. Vedeam un bărbat stând într-un luminiș și de jur împrejurul lui niște creaturi zburătoare oribile - nu păsări, aveau blană, dar erau mult mai mari decât liliecii - se tot roteau, coborau în picaj, îl atingeau. El stătea acolo și nu făcea nimic. Și când în sfârșit toate creaturile l-au atins, au plecat, cu excepția uneia, care s-a așezat pe umărul lui.

- Aha.

- N-am terminat. Imediat au apărut niște șobolani uriași din vizuinile lor de sub pământ. Aveau cel puțin un metru lungime și jumătate din înălțimea unui om. Din nou, au tot venit până când l-au atins toți...

- Cu ce? Cu dinții? Cu labele?

- Și cu boturile. Îl *atingeau*, asta e tot ce pot spune. Nu-mi distrage atenția.

- Iartă-mă.

- După ce l-au atins toți au plecat.

- În afară de unul.

- Da. S-a agățat de piciorul lui. Observi tiparul.

- Ce a urmat?

Moozh se înfioră. Fusese lucrul cel mai oribil, însă acum, când cuvintele îi ieșeau de pe buze, nu mai înțelegea de ce.

- Oameni.

- Oameni? Veneau să-l atingă?

– Să... să-l sărute. Pe mâini, pe picioare. Să-l *vene-
reze*. Cu miile. Numai că ei nu-l sărutau doar pe bărbat.
Sărutau și... zburătoarea. Și șobolanul uriaș lipit de pi-
cioarele lui. Îi sărutau pe toți.

– Ah, zise Plod, părând îngrijorat.

– Deci? Ce e? Ce rău prezice?

– Evident, bărbatul pe care l-ai văzut este Împăratul.

Uneori interpretările aduceau cu adevărul, dar de
data asta inima lui Moozh se revoltă la ideea de a face
legătura între Împărat și bărbatul din vis.

– De ce e evident? Nu seamănă deloc cu Împăratul.

– Pentru că toată natura și omenirea îl vene-
rează, desigur.

Moozh ridică din umeri. Nu era una dintre cele
mai subtile tâlcuiri ale lui Plod. Și nu auzise nici-
odată de turme de lighioane adorându-l pe Împărat,
care se lăuda că ar fi un mare vânător. Bineînțeleș,
vâna numai în parcurile sale, unde toate jivinele fu-
seseră îmblânzite ca să-și piardă teama de oameni,
animalele de pradă dresate să se comporte feroce,
dar să nu atace niciodată. Împăratul trebuia să-și
joace rolul în marele spectacol al întrecerii dintre
om și animal, dar el niciodată nu era în pericol în
timp ce ele se expuneau nevinovate săgeții lui rapide,
suliței sale, sabiei lipsite de milă. Dacă asta însemna
venerare, dacă asta însemna natură, atunci da, se
putea spune că întreaga natură și omenire îl venera
pe Împărat...

Plod, desigur, nu știa nimic despre astfel de idei
ale lui Moozh; dacă cineva era atât de nefericit încât

să aibă gânduri caustice despre Împărat, avea grijă să
nu își împovăreze prietenii cu informații despre ele.

Așadar, continuă cu interpretarea visului.

– Ce rău prezice venerarea Împăratului? În sine,
niciunul. Dar faptul că te-a *revoltat*, că ți-a provocat
scârbă...

– Sărutau un șobolan, Plod! Sărutau zburătoarea
aia dezgustătoare...

Dar celălalt nu zise nimic când vocea lui se stinse.
Doar continuă să-l privească.

– *Nu* mă scârbește faptul că oamenii îl venerază
pe Împărat. Chiar eu am îngenunchat în fața Tro-
nului Invizibil și am fost copleșit de prezența lui. Nu
a fost ceva oribil, a fost... înnobilator.

– Așa spui. Dar visele nu mint. Poate ai nevoie
să-ți purifici inima de vreun rău.

– Uite ce e, *tu* ai tâlcuit că visul meu este despre
Împărat. De ce să nu fie omul ăla – știi și eu – guver-
natorul din Basilica?

– Pentru că mizerabilul oraș Basilica este condus
de femei.

– Nu Basilica atunci. Totuși, cred că visul era...

– Despre ce?

– De unde să știi *eu*? Mă *voi* purifica, poate ai
dreptate. Eu nu știu să interpretez vise.

Însemna să-și piardă câteva ore din acea zi în cor-
tul mediatorului. Era foarte plictisitor, dar în același
timp necesar din punct de vedere politic să-și petreacă
acolo un anumit timp în fiecare lună, altfel rapoar-
tele despre impietăți ar fi ajuns până în Gollod, unde

Împăratul decidea din când în când cine era vrednic să primească funcții și cine merita să fie degradat sau executat. Moozh oricum trebuia să facă o vizită la templul mediatorului, dar îi dis plăcea la fel cum un copil urăște baia.

– Lasă-mă în pace, Plod. M-ai făcut foarte nefericit.

Plod îngenunche în fața lui și îi luă mâna dreaptă într-ale sale.

– O, iartă-mă.

Bineînțeles, îl iertă imediat fiindcă erau prieteni. Mai târziu în cursul dimineții ieși și ucise căpeteniile a vreo zece sate khrame. Imediat toți sătenii jurară dragoste și devotament etern Împăratului, iar când Generalul Vozmuzhalnoy Vozmozhno intră seara să se purifice în templul sacru, mediatorul îi acordă imediat iertarea, căci în acea zi el sporise onoarea și măreția Împăratului.

În Basilica – și nu în vis

Veniseră s-o asculte cântând pe Kokor, veniseră din întregul oraș Basilica, iar ea fusese încântată să vadă cum li se luminaseră fețele când – în cele din urmă – ea ieșise pe scenă și muzicanții începuseră să-și ciupească blând strunele sau să sufle ușor prin instrumente creând unda moale de sunete care reprezenta întotdeauna acompaniamentul ei. În sfârșit o să ne cânte Kokor, spuneau chipurile lor. Îi plăcea acea expresie mai mult decât orice, chiar mai mult decât

vederea unui bărbat copleșit de dorință în ultimele clipe dinaintea satisfacerii depline. Căci știa foarte bine că unui bărbat îi pasă prea puțin cine îi oferă plăcerile iubirii, în timp ce auditoriului îi păsa foarte mult de faptul că era ea cea care stătea în fața lor pe scenă și deschidea gura emițând notele acute, avântate ale glasului său liric incredibil de dulce, care plutea peste muzică precum petalele pe un pârâu.

Sau cel puțin așa își dorea să fie. Așa își imagină până când pași în realitate pe scenă și îi văzu privind-o. În seara aceea audiența era compusă în cea mai mare parte din bărbați. Ai căror ochi se plimbau în sus și în jos pe trupul ei. Ar trebui să refuz să mai cânt în teatrele de comedie, își spuse încă o dată. Ar trebui să insist să fiu luată la fel de în serios ca iubita mea soră Sevet, cu vocea ei joasă, masculină, ca de broască. Of, la ea se uită cu chipuri luminate de extaz estetic. Bărbați și femei deopotrivă. La corpul ei nu se holbează să vadă cum se mișcă pe sub materiale. Bineînțeles, probabil și din pricină că trupul ei este atât de carnos încât nu e o plăcere să-l privești și se mișcă pe sub costume ca un pietroi, biata de ea. Sigur că închid ochii și îi ascultă vocea – e mult mai bine decât să o privească.

Ce minciună. Ce mincinoasă sunt, chiar și când vorbesc doar cu mine însămi.

Nu trebuie să fiu atât de nerăbdătoare. E numai o problemă de timp. Sevet e mai în vârstă – eu abia am optsprezece ani. Și ea a trebuit să cânte prin teatrele de comedie o perioadă, până a devenit cunoscută.

Kokor și-o amintea pe sora ei povestind în acele zile – cu mai mult de doi ani în urmă, când Sevet avea aproape șaptesprezece ani – despre cum era nevoită în mod constant să înmoaie ardoarea admiratorilor ei, care aveau tendința să intre în vestiarul ei în căutarea iubirii rapide, până când fusese nevoită să angajeze un bodyguard ca să-i descurajeze pe cei mai pătimiși. „E vorba doar despre sex, spunea ea pe atunci. Cântecule, spectacolele, totul e doar despre sex, numai la asta visează publicul. Trebuie doar să fii atentă să nu-i faci să viseze prea bine – sau prea precis!”

Un sfat bun? Nu chiar. Cu cât visează mai mult la tine cu atât mai mulți bani aduce numele tău pe afișele piesei. Până când în cele din urmă, dacă ai noroc, dacă ești destul de bună, afișul nu va mai trebui să pomenească deloc numele piesei. Numai numele *tău* și locul, data, ora... iar când apari ei vor fi acolo cu toții, sute, și când începe muzica nu se vor uita la tine ca la ultima speranță a unui înfometat, ci ca la cel mai înalt vis al unui suflet elevat.

Se îndreptă spre locul ei de pe scenă – iar când intră *se auziră* aplauze. Se întoarse spre public și emise o notă înaltă sfredelitoare.

– Ce-a fost asta? Întrebă Gulya, actorul care juca rolul bătrânului libidinos. Țipi deja? Nici nu te-am atins încă.

Audiența râse – dar nu suficient. Piesa avea probleme. Avusese de la început slăbiciuni, știa prea bine, dar cu asemenea râsete superficiale era condamnată. Așadar, în câteva zile va fi nevoită să reîncepă cu

repetițiile. Alt spectacol. Altă serie de versuri stupide și melodii stupide pe care să le memoreze.

Sevet își alegea singură cântecele. Compozitorii veneau la ea și o implorau să interpreteze lucrările lor.

Sevet nu trebuia să-și folosească aiurea vocea doar ca să facă oamenii să râdă.

– Nu am țipat, cântă Kokor.

– Țipi acum, declamă Gulya, furișându-se aproape de ea și începând s-o pipăie.

Vocea sa gravă de bas era întotdeauna potrivită pentru răs atunci când o utiliza astfel, iar publicul era alături de el. Poate reușeau în cele din urmă să scoată spectacolul din noroi.

– Dar acum mă *atingi!*

Glasul ei se înălță pe cele mai înalte culmi și rămase acolo în aer...

Ca o pasăre, ca o pasăre avântându-se, dacă cineva ar fi căutat să asculte frumusețea.

Gulya făcu o mutră oripilată și își retrase mâna de pe sânul ei. Imediat vocea ei coborî cu două octave. Obținu râsete. Cele mai bune de până acum. Dar știa că jumătate din public râdea din cauza feței pe care o făcuse el când îi luase mâna de pe piept. Era cu adevărat un maestru. Păcat că genul acesta de clovnerii se cam demodase în ultima vreme. Pe măsură ce înainta în vârstă devenea tot mai bun, și totuși auditoriul se rărea. Căuta comediile mai amare și mai răutăcioase ale tinerilor satiriști fizici. Comedia brutală, violentă, ofensivă întotdeauna cel puțin iluzia că rănește pe cineva.

Scena continuă. Apărură hohotele. Scena se încheie. Aplauze. Kokor fugi de pe scenă ușurată – și dezamăgită. Nimeni din public nu îi scanda numele; nici măcar nu fusese strigat ca de un motan în călduri. Cât va mai trebui să aștepte?

– Prea drăguț, spuse Tumannu, administratoarea teatrului, cu fața acră. Nota aia trebuia să sune ca și când ai fi atins orgasmul. Nu ca o pasăre.

– Da, da. Îmi pare foarte rău.

Era întotdeauna de acord cu toată lumea și după aceea făcea ce voia. Comedia aceea n-ar fi meritat osteneala dacă nu-și punea vocea în valoare cel puțin uneori. Și doar obținuse râsete și când făcuse după mintea ei, nu-i așa? Nu prea putea spune nimeni că *greșise*. Tumannu dorea doar să fie supusă, iar Kokor nu avea intenția. Supunerea era pentru copii, soți și animalele din gospodărie.

– Nu ca o pasăre, repetă ea.

– Ce zici de o pasăre atingând orgasmul? Întrebă Gulya, care ieșise de pe scenă imediat în urma ei.

Kokor chicoti și chiar și Tumannu etală un zâmbet îngust și acru.

– Te așteaptă cineva, Kyoka, spuse administratoarea.

Era un bărbat. Dar nu cineva pasionat de munca ei, altfel ar fi fost în față, urmărind-o cântând. Îl mai văzuse și înainte. A, da – apărea câteodată atunci când soțul permanent al Mamei venea în vizită. Era slujitorul lui principal, nu-i așa? Administratorul afacerii cu flori exotice pe perioadele când Wetchik era plecat cu caravana. Cum îl chema?

– Sunt Rashgallivak, zise, părând foarte grav.

– Da? făcu ea.

– Îmi pare extrem de rău să te informez că tatăl dumitale a întâlnit o violență extremă.

Ce lucru extraordinar. Pe moment, abia dacă reuși să înțeleagă.

– L-a rănit cineva?

– Fatal, doamnă.

– Oh.

Toate astea aveau un sens și ea avea să-l găsească.

– Oh, asta ar însemna că e... mort?

– A fost acostat pe stradă și ucis cu sânge rece, spuse Rashgallivak.

De fapt nu era nicio surpriză dacă stăteai să te gândești. Tatăl ei devenise în ultima vreme așa un huligan, scoțând toți acei soldați mascați pe străzi. Teroriza pe toată lumea. Dar era atât de puternic și de rezistent încât cu greu îți imaginaai ceva care să i se opună pe termen lung. Cu siguranță nu *permanent*.

– Nu există speranță de... recuperare?

Gulya stătuse destul de aproape și acum interveni lejer în conversație.

– Pare a fi o moarte din cauze naturale, doamnă, ceea ce înseamnă că prognoza nu e bună, rosti și chicoti.

Rashgallivak îl îmbrânci cu răutate și îl trimise împleticindu-se mai încolo.

– Asta n-a fost amuzant, zise.

– Acum au voie criticii în culise? Întrebă Gulya.

În timpul spectacolului?

– Pleacă, îi ceru Kokor.